

for Folkfriheden, saa er det netop dets Bligt, at actionere Ministeriet for det, der er Hovedsagen, og ikke for det, der er en Biting. Det er endelig sagt, at Actionen ikke vilde føre til Noget; men det er aabenbart, at den vil føre til, hvad den skal; thi det er vistnok almindeligt erkjendt i hele Thinget, at Forordningen af 26de Juli, er et Grundlovsbrud; og, er dette almindeligt erkjendt, saa er det vor Bligt, at sætte et Ministerium, der efter vor Mening bryder Grundloven, under Tiltale; og, gjøre vi ikke dette, da staae vi ikke som Bogtere for Folkfriheden.

Jeg maa endnu tillade mig, med et Par Ord at minde om den Tid, da Actionsordren først kom frem. Efter min Mening viste Ministeriet tydeligt, at det var bestemt paa, ved ethvert Middel, der stod til dets Raadighed, at sætte sin Villie igjennem. Det viste fremdeles, at det troede, at Folket kunde bydes, hvad det skulde være; Folket murrede kun lidt, og Rigsdagen snakkede meget; men det blev kun ved Snak. Men, da Ministeriet nu fremkom med Forordningen af 26de Juli, og i Motiverne truede med Forbeholdet, da reiste Rigsdagen sig med en hidtil useet Kraft; det lod til, at den virkelig for fuldt Alvor sølte hele det Ansvar, der hvilede paa den. Folket saae op til Rigsdagen med Lillid, Folket forventede fuldt og fast, at Rigsdagen skulde vise, at Ingen ufrænkter kunde forsøge paa, at gjøre Vold paa Folkets dyrebareste Gode. Folket troede dette, uagtet Ministeriet behandlede Rigsdagen paa den meest haanende Maade, og aabenbart erklærede, at, hvad der blev sagt, det var kun Skraaleri og intet Andet.

Formanden: Jeg troer dog, at den ærede Taler ikke er ganske heldig i dette Udtryk.

Fleischer: Maafee er jeg bleven noget varm.

Formanden: Ja, man pleier rigtignok ikke at betegne den Tale, der føres her, som „Snak“, og jeg troer heller ikke, at de Dyringer, som det afgaaede Ministerium har brugt, have været af den af den ærede Taler angivne Beskaffenhed. Det er idetmindste ikke mig bekjendt, at det har yttret, at det kun var „Skraaleri“ eller deslige, som her blev yttret. Jeg vil saaledes bede den ærede Taler at være lidt mere nøteregnende med sine Ord.

Fleischer: Det gjør mig ondt, mine Herrer, at det skulde være nødvendigt, paa den Maade at kalde mig til Orden. Jeg vil kun bemærke, at jeg slet ikke har villet sige, at Ministeriet ligefrem har brugt disse Dyringer, men at jeg kun har meent, at mit Ansørte var begrundet i Ministeriets Fremfærd. — Vist er det, at saaledes som Sagen stilledes, vilde det jo være noget af den allersørgeligste Natur, om Folket skulde have seet paa de store Ansørgelser, Rigsdagen dengang gjorde, om Folket skulde have seet, at Rigsdagen kun vilde true, men ikke lade det komme til Handling i denne saa overordentlig vigtige Sag, og jeg haaber, at Rigsdagen vil nu, da det gjælder, om vi skulde gaae over til den motiverede Dagsorden eller ikke, dog idetmindste betænke sig paa at gaae over til den, dog idetmindste trække Sagen saaledes ud, at vi nærmere kunne overveje Alt; saa kan det jo endda fsee, hvis det skulde ansees for nødvendigt, at vi senere gaae over til en motiveret Dagsorden; men for det Første mener jeg, at der ikke kan være det Mindste, at risquere ved at fremme Sagen; men maafee kan der være Meget vundet.